

HOOFDSTUK 4

Een mysterieus object

Net als Max de kantine uit wil wandelen, trekt Jake zijn aandacht.

“Daar ben je!” zegt Max’ beste vriend. Aan zijn outfit te zien heeft hij een ritje op Azo, zijn vliegend paard, gemaakt. Hij heeft zijn rijbroek aan met een donkerblauw Istorie *horseclub*-vest. Hij draagt handschoenen en heeft zijn zweep nog vast. Zijn zwarte krullen steken onder zijn tok uit.

“Ik heb nieuws,” zegt Jake. Hij klinkt doodserieus. Met Jake op kop wandelen de twee jongens naar het open veld, een soort van lang grasveld dat je kan vergelijken met een landingsbaan maar dan voor vliegende paarden en strijdagens. Op het veld staan twee studenten met hun pegasi aan de hand. Azo wordt vastgehouden door Liam, de hutleider van de walkurehut W9. De bruine pegasus hinnikt opgewekt bij het zien van zijn eigenaar. Hij trippelt op zijn benen en spreidt zijn grote vleugels.

“Wat is er gebeurd?” vraagt Max.

Jake klimt op Azo's rug. "Stap op!" beveelt hij en vervolgens wijst hij naar Hakon, de karamelkleurige merrie van Liam. Zonder twijfelen bestijgt Max het rijdier. Jake spoort Azo aan en beide pegasi schieten de lucht in. Ergens op een open plek in het Deltabos landen ze. Ze binden de teugels vast aan een boom.

"Tijdens onze buitenrit vanmorgen vlogen we hierover en ontdekten we dit," zegt Jake op een verontrustende toon. Hij wijst naar een lang zwaard op de grond. Normaal zou deze vondst niks voorstellen, maar dit zwaard herkent Max uit duizenden. Het blad is gemaakt uit goddelijk brons, een metaal waarmee je monsters en zelfs goden kunt verwonden. Het is zeldzaam en wordt enkel gebruikt door niveau één zwaardvechters, onder wie Alice. Het handvat heeft een lichte zilverkleur die groen schijnt in het zonlicht. De pommel, een bol onderaan het handvat, heeft de vorm van een drakenkop. Max raapt het zwaard op. Een rilling gaat door zijn lichaam.

"Dit is geen goed teken..."

"Is het van... je weet wel?" vraagt Jake gespannen.

"Honderd procent. Niemand anders heeft zo'n zwaard." Max houdt het zwaard omhoog en laat de zon op de kling schijnen. "We moeten Alice om raad vragen."

In minder dan een minuut landen ze weer op het open veld. Samen zadelen ze de pegasi af en haasten ze zich - met het zwaard - naar Alice. Tot hun opluchting zit ze nog steeds in de kantine. Max legt de vondst neer op de tafel, recht voor Alice. Ze kijkt vragend op. Max gebaart naar het zwaard waardoor ze vervolgens haar blik op het wapen voor zich richt. Haar ogen worden plots groter.

“Waar heb je dit vandaan?”

“Het lag in het Deltabos,” antwoordt Jake. Voorzichtig pakt Alice het zwaard op. Een plotselinge kou bezorgt haar rillingen over haar hele lichaam.

“We hadden de fabriek toch opgeblazen?” paniqueert Alice.

“Dat dacht ik ook!” reageert Max paniekerig.

Het besef dat dit zwaard - en dus wellicht ook Alex - die explosie hebben overleefd, jaagt hem de stuipen op het lijf. Deze vondst kan niks goed betekenen. Max heeft geen flauw idee hoe het zwaard daar gekomen is. Dat Alex het daar heeft achtergelaten - wat zeer onwaarschijnlijk is aangezien hij zijn schuilplaats heeft opgeblazen met zichzelf erin - is moeilijk te geloven. Bovendien zou Alex zijn krachtig wapen nooit verliezen.

“Wat moeten we ermee?” vraagt Jake. Hij en Max kijken naar Alice. Zij staart bedenkelijk naar het zwaard.

“Ik hou het bij,” zegt ze uiteindelijk.

“Wat als iemand het komt terug halen?” Max is bezorgd. Als het iemand van de slechte kant is, dan zal hij niet vriendelijk aankloppen om te vragen of hij het zwaard terugkrijgt.

“Het is in elk geval beter dat hij naar mij komt dan naar jou. Vertrouw me, ik weet wat te doen.” Alice sluit haar boeken en stapelt ze op elkaar. “Ik weet een goed plekje om het te verbergen. Maak je niet druk.” Met haar boeken en het zwaard wandelt Alice richting de bergen, waar haar hut Z5 staat.